

Hồi 15

Thị Hân Đấu Hổ

K

im lại Kỳ cười ha hả nói:

- Một người còn chưa đủ, Cổ tiên tử tặc là mất to hơn bụng...
- Thất phu muốn chết!

Theo sau tiếng quát, một bóng xám từ trong rừng cây phóng ra, kèm theo một đạo chưởng kinh bài sơn đảo hải, bổ thẳng về phía Kim Đại Kỳ. Hai nữ nhân thất kinh kêu lớn, nhưng Kim Đại Kỳ quả không hổ là một trong Thập đại cao nhân, mỗi tay xách một nữ nhân, tung người nhanh như chớp thoát khỏi phạm vi chưởng kinh của đối phương.

Ngay lúc đó, Cổ Song Thành đã cao giọng quát:

- Chu lão bình tĩnh!

Thì ra bóng xám ấy không ai khác hơn là “Thông tý thần ma” Chu Chấn Bang.

Chu Chấn Bang một chiêu đánh vào khoảng không, đang định tung người truy kích, nghe tiếng quát lập tức trụ lại, vung chiếc “Sách hồn ma liên” trong tay chỉ mặt Kim Đại Kỳ rằng:

- Kim Đại Kỳ, ngươi còn dám buông lời sàm sỡ coi chừng Chu Chấn Bang ta cắt lưỡi ngươi.

Kim Đại Kỳ ném hai nữ nhân ra phía sau lưng nói:

- Hai người tránh xa ra kéo chó điên cắn trúng thì nguy.

Quay sang Chu Chấn Bang, lão bật cười ha hả nói:

- Chu thần ma của Vạn Kiếp Ma Cung ngày xưa cũng đã tái xuất giang hồ. Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Chu Chấn Bang cười lạnh, không đáp.

Kim Đại Kỳ lại lên tiếng:

- Tôn giá đã đến đây, vậy tên thiếu chủ chui lỗ chó Tống Thiên Hành chắc cũng đến rồi?

Chu Chấn Bang mắt lộ hung quang quát:

- Kim Đại Kỳ, giờ cho phép ngươi khua môi múa mép, lát nữa sẽ cho ngươi trả giá.

Cổ Song Thành ngăn lại:

- Chu lão bắt đấu khẩu với hắn, xin lui lại phía sau.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm tiếp:

- Hồng Lệnh Hàm, giờ một mình ngươi xuất thủ hay cả bốn liên thủ?

Hồng Lệnh Hàm cười lạnh:

- Dù gì bọn ta cũng được liệt vào Thập đại cao nhân, người nói khích như vậy đâu có ích gì. Có điều ta nhắc người một điều, “Thanh liên kiếm pháp” của người giờ đã không còn là độc môn tuyệt nghệ nữa.

Không sai, pho kiếm pháp này đến nội gian Kim Thang Bảo Chu Đại Cường mà cũng sử dụng được thì làm sao còn là độc môn tuyệt nghệ nữa!

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Có phải là độc môn tuyệt nghệ hay không phải thử mới biết.

Dứt lời kiếm đã rời khỏi vỏ.

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Đương nhiên phải thử rồi, nhưng ta nghĩ giữa hai ta không đến nỗi phải đấu đến sinh tử trí mạng. Mục đích của người là cứu cho được Từ thái phu nhân, vậy có giết người cũng không giải quyết được vấn đề phải không?

Cổ Song Thành cười lạnh:

- Sao lại không? Bớt hết bốn người các người thì sợ gì chủ nhân các người không đổi người, thậm chí có giết hết các người thì cũng làm Nhất Thống Môn bớt đi mấy con chó săn ...

Cổ Song Thành chưa dứt lời, Tống Thiên Hành đã nhẹ như chiếc lá đáp xuống đường trường. Vừa yên vị, chàng đã quay sang Cổ Song Thành hỏi:

- Sư cô cô, có việc gì để đệ tử giải quyết, không dám phiền đến sư cô cô.

Cổ Song Thành cười nhạt:

- Tùng Văn cổ kiếm của ta đã rút ra khỏi vỏ, không ủy đạo nó thì làm sao được.

Tống Thiên Hành đáp:

- Vậy Thiên Hành mượn kiếm dùng cũng được!

Chu Chấn Bang chen lời:

- Cổ nữ hiệp, thiếu chủ, giết ruồi không dụng gươm vàng, đối phó với bọn này không cần nhệ vị nhọc công.

Quay sang Hồng Lệnh Hàm nói:

- Hồng Lệnh Hàm, “Sách Hồn ma liên” của ta đối với “Tý Ngọ diệt tuyệt song hoàn” của người thật xứng lắm, nào, lấy binh khí của người ra ...

Hồng Lệnh Hàm chưa kịp phản ứng, nữ nhân gầy đã bước tới nói:

- Lão gia thân phận cao quý sao lại tự hạ mình động thủ với tôi tớ người, trận này để nô gia thay thế!

Hồng Lệnh Hàm cười nhẹ:

- Vậy cũng được, nhưng tên này cũng có chút công phu, người không được khinh địch.

Nữ nhân gật đầu, uốn éo bước tới, nhìn Chu Chấn Bang cười mơn:

- Tôn giá cải tà quy chánh, nô gia phải kính cẩn gọi bằng Chu đại hiệp mới phải!

Chu Chấn Bang chau mày không biết nói sao cho phải, bỗng thấy một luồng kinh đạo âm nhu cuốn tới như sóng dồn, trong lúc phân tâm, lão bị đẩy lùi bốn năm bước lớn mới miễn cưỡng gượng lại được.

Chỉ với một chiêu mà một nhân vật lão luyện giang hồ như Chu Chấn Bang phải chịu nhục đến mức đó, mà đối phương lại là một tỳ nữ vô danh. Đột biến kỳ khiến Chu Chấn Bang, Tống Thiên Hành, Cổ Song Thành đồng biến sắc. Tống Thiên Hành đã tiến tới trước mặt nữ nhân, đồng thời dùng ngữ ngữ truyền âm nói với Chu Chấn Bang:

- Yêu nữ này lai lịch bất minh, trông sắc diện Hồng Lệnh Hàm với Kim Lại Kỳ, xem ra cũng không ngờ yêu nữ này có công lực cao thâm dường ấy, Chu lão tạm thời lui ra...

Chu Chấn Bang bước tới dùng pháp truyền âm nói:

- Thiếu chủ, lão nô ...

Tống Thiên Hành cao giọng nói:

- Chu lão, lui ra!

Chu Chấn Bang tức ầm ầm nhưng không dám vi mạng, hậm hực lui về.

Nữ nhân cao gầy nhìn Tống Thiên Hành cười mơn:

- Tống đại hiệp, đại hiệp muốn chỉ giáo nô gia?

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ xin được thỉnh giáo cao chiêu!

Nữ nhân che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp quả có bản sắc thư sinh, lời nói văn từ trau chuốt hơn người ...

Tống Thiên Hành cau mày không đáp. Nữ nhân mỉm cười tiếp:

- Tống đại hiệp định “thỉnh giáo” như thế nào đây?

Yêu nữ này quả thật khác thường, tiếng nói, giọng cười đến hành động cử chỉ, mỗi cái đều hàm súc một ma lực dị thường.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Thỉnh giáo cô nương phương danh quý tánh?

Nữ nhân gầy ngúng nguẩy:

- Song phương đối địch nào phải định kết thân, việc đó có cần thiết không?

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu cô nương thấy khó nói, tại hạ không ép!

Nữ nhân đáp lời:

- Không phải khó nói, có điều nói ra thật đáng thẹn, nô gia không biết mình tên gọi là chi nữa.

Chu Chấn Bang bị bẽ mặt, nãy giờ một bụng nộ khí không đường phát tiết, được dịp chen lời:

- Con chó con mèo còn có tên, không lẽ người còn không bằng cả chó mèo nữa?

Nữ nhân gầy không chút sắc giận, mỉm cười nói:

- Chu đại hiệp, nô gia đang đàm đạo với chủ nhân của Chu đại hiệp mà!

Lời nói nhẹ nhàng, không có vẻ gì mắng mỏ nhưng Chu Chấn Bang nghe như tiếng sét.

Tống Thiên Hành hơi chau mày, nữ nhân gầy đã quay sang Tống Thiên Hành che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp, nô gia nói như vậy không quá lời chứ?

Tống Thiên Hành trầm sắc mặt nói:

- Tại hạ cũng thấy như vậy.

Nữ nhân gầy hơi sững người:

- Nghĩa là sao? Tống đại hiệp thấy Chu đại hiệp thất lễ hay thấy nô gia không bằng con mèo con chó?

Tống Thiên Hành buông gọn:

- Cả hai đều đúng!

Nữ nhân gầy lại cười:

- Tống đại hiệp thật đúng là chính nhân quân tử, phân xử thật công bình.

Dừng lời một chút, lại động đậy đôi môi anh đào cười nói:

- Về việc Chu đại hiệp thất lễ, đó là vấn đề gia giáo của Tống đại hiệp, nô gia không dám xía vào. Còn việc con chó con mèo cũng có cái tên thì nô gia cũng có cái tên, có điều cái tên của nô gia nói ra chỉ sợ làm bẩn tai Tống đại hiệp mà thôi.

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Nào dám, tại hạ rửa tai hầu nghe!

Nữ nhân gầy giơ tay chỉ nữ nhân béo nầy giờ vẫn đứng ngẩn ngẩn ngờ ngờ chẳng nói chẳng rằng, chỉ đưa ánh mắt lạ lùng nhìn chăm chăm Tống Thiên Hành, nói:

- Hắn có họ có tên, thậm chí còn có thể coi là cố nhân của Tống đại hiệp nữa. Tống đại hiệp có nhận ra không?

Tay này thật đáng nể, đang nói đến danh hiệu mình lại chuyển sang người khác.

Tống Thiên Hành từ khi xuất hiện đến giờ tập trung chú ý vào Hồng Lệnh Hàm với Kim Đại Kỳ sau đó vì nữ nhân gầy bước lên mới chú ý tới, còn nữ nhân béo nầy giờ cứ đứng lạng như người mất hồn nên chàng đâu để ý tới.

Nữ nhân gầy nói vậy, Tống Thiên Hành mới đành đưa mắt quan sát nữ nhân nọ, quả thật chàng có cảm giác nằng quen quen, nhưng trong nhất thời, không sao nhận ra đã gặp người này ở đâu. Nên chỉ nhú mày làm thinh.

Nữ nhân gầy bật cười:

- Tống đại hiệp thật là quý nhân hay quên, có mối nối cũ, không ngờ đến cả tình nhân thanh mai trúc mã thủa ấu thơ mà cũng không nhận ra!

Mấy chữ “tình nhân thanh mai trúc mã” đập vào tai Tống Thiên Hành tựa như tiếng sấm động, khiến chàng điên đảo thần hồn, cơ hồ không đứng vững được nữa.

Nữ nhân gầy cười nhẹ hỏi:

- Giờ thì Tống đại hiệp nhận ra chưa?

Tống Thiên Hành cố nén kích động, giữ giọng bình tĩnh nói:

- Tại hạ vẫn chưa nhận ra.

Nữ nhân gầy mắt thoáng loé dị quang nói:

- Vậy để nô gia nhắc thêm chút nữa. Tống đại hiệp không còn nhớ cô tiểu tình nhân thời thơ ấu thì chắc cũng nhớ đến một trong những công thần thành toàn Tống Đại Hiệp chui lỗ chó, lòn trôn người ...

Một nét khó hiểu lướt nhẹ qua gương mặt Tống Thiên Hành, ánh mắt dán chặt vào gương mặt bầu bầu của nữ nhân béo, bình tĩnh gật đầu, nói:

- Ta nhận ra rồi!

Tuy giọng nói hết sức bình tĩnh nhưng nếu để ý kỹ có thể nhận ra bên khoé mép chàng hơi giật giật.

Nữ nhân gầy thở ra cười nhẹ:

- Cuối cùng thì Tống đại hiệp cũng nhận ra!

Nguyên nữ nhân béo này không ai khác hơn là Giang Thúy Bình, vị thiên kim tiểu thư của Thuý Hoa Thành thành chủ Kim Dao vô địch Giang Chấn Xuyên.

Người ta ai cũng vậy, đối với những kỷ niệm ngọt ngào thưở ấu thơ dường như luôn khác ghi trong tâm khảm, suốt đời không phai nhạt.

Nữ nhân gầy nói đúng, Giang Thúy Bình là cô tình nhân bé nhỏ của chàng, đồng thời cũng là một trong những kẻ địch cường chế chàng rời khỏi Thuý Hoa Thành một cách nhục nhã. Chàng còn nhớ như in, năm ấy, Giang Thúy Bình tiếp tay với gian đồ Trình Hoài, mang đến cho chàng sự tủi nhục. Nhưng lúc đó, trên gương mặt nàng hiện lên một nét xót thương, ân hận mà ngôn ngữ con người không dễ gì lột tả được, đồng thời mắt nàng cũng nhòa lệ ...

Việc này đủ chứng minh, lúc ấy nàng còn nhỏ dại vô tri nên bị người ép buộc.

Năm ấy, Giang Chấn Xuyên đường đường là một thành chủ Thuý Hoa Thành, làm bá chủ vô lâm, bắc lục tỉnh mà còn phải cúi đầu nghe theo sự an bài của gian thần dừng nói chi là nàng. Năm ấy, Thuý Bình bất quá chỉ là một tiểu cô nương không hơn không kém!

Cũng vì nguyên nhân đó và cũng vì quý trọng kỷ niệm êm đềm thời thơ ấu mà chàng không những không hận nàng, thậm chí còn nhớ nhung nàng không lúc nào nguôi.

Hiện giờ, Thuý Hoa Thành đã là đất của Nhất Thống Môn còn cô bạn bé nhỏ ngày nào đã mất tích một cách bí mật, bỗng hiển hiện trước mắt, thử hỏi trước tình cảnh như vậy, ai mà không cảm thấy u hoài.

Thật lâu, lâu lắm Tống Thiên Hành mới chép miệng thở dài:

- Thay đổi nhiều quá, hầu như ta không dám tin đây là nàng ...

Nữ nhân gầy cười nói:

- Mười mấy năm trời cách biệt, đương nhiên không dễ gì nhận ra.

Không sai! Giang Thuý Bình của mười mấy năm trước còn là một cô bé tóc tết bím, nét mặt ngây thơ, giờ đây, trước mặt chàng là một thiếu phụ tóc xõa, thần sắc lơ đãng, nhưng toàn thân toát lên một ma lực kinh người, sự biến đổi ấy, trong nhất thời Tống Thiên Hành làm sao nhận ra được.

Tống Thiên Hành nhìn vào mắt Giang Thuý Bình hỏi:

- Giang cô nương có nhận ra tại hạ không?

Giang Thuý Bình ngẩn ngơ:

- Ta không quen, mà cũng không phải họ Giang ...

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Giang cô nương không nhận ra tại hạ cũng không sao. Nhưng việc người phủ nhận mình họ Giang coi như bán đứng tổ tông, nhận giặc làm cha, người chó thấy tính nghiêm trọng của vấn đề không?

Giang Thuý Bình tròn mắt nhìn Tống Thiên Hành lắc đầu:

- Ta không biết, ta chỉ biết ta tên là Hoàn Nhi ...

Tống Thiên Hành thấy sắc mặt Giang Thuý Bình ngẩn ngơ, ánh mắt dài dại, bất giác buột miệng hỏi:

- Hoàn Nhi?

Giang Thuý Bình gật đầu:

- Phải, ta cũng còn có tên là Kiếm Ảnh.

Kiếm Ảnh, Hoàn Nhi những cái tên này khá là đặc biệt nhưng nó chỉ làm cho Tống Thiên Hành khó hiểu hơn mà thôi.

Nữ nhân gầy mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp, hay là để nô gia nói rõ hơn ...

Đồng thời Cổ Song Thành cũng dùng phép truyền âm nói:

- Thiên Hành, vị Giang cô nương này thần sắc có vẻ không được tỉnh táo lắm, chắc là bị tà thuật cầm chế.

Tống Thiên Hành cũng có cảm giác như vậy, nên vội gật đầu hội ý.

Nữ nhân gầy chỉ Giang Thuý Bình nói:

- Vị Giang cô nương này không còn dùng danh tánh cũ nữa. Hiện giờ nàng tên là Hoàn Nhi còn nô gia là Yến Nhi.

Tống Thiên Hành hừ lạnh nói:

- Vậy còn cái tên Kiếm Ảnh?

Yến Nhi cười nói:

- Có gì đâu, nàng luyện kiếm nên còn có tên Kiếm Ảnh, còn nô gia luyện đàn ...

Tống Thiên Hành chen lời:

- Nếu vậy cô nương phải có tên ở Cầm Hồn ử mới phải!

Yến Nhi cười khanh khách nói:

- Quả thật anh húng sở kiến lược đồng, nô gia còn có tên là Cầm Hồn.

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Tên Cầm Hồn nghe ra không những có vẻ văn nhã mà còn có thi ý nữa.

Yến Nhi cười mơn:

- Đa tạ Tống đại hiệp khen tặng, những thứ này đều do phu nhân của chúng tôi ban cho.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm hỏi:

- Phu nhân? Có phải là người được gọi là Hoa Tín phu nhân đó không?

Yến Nhi:

- Phải, Kiếm Ảnh với Cầm hồn chúng tôi là sứ giả hầu cận bên người. Nói ra sợ Tống đại hiệp chê cười, thật ra tỷ muội chúng tôi là người thân tín bậc nhất của phu nhân, đến Nhất Thống Môn Chủ gặp chúng tôi còn phải cúi đầu hành lễ nữa là.

Trong khi đó, Cổ Song Thành nhìn riết vào đôi mắt Yến Nhi, sắc mặt lộ vẻ trầm trọng như có một vấn đề to tát không giải quyết được.

Tống Thiên Hành còn đang trầm tư thì Yến Nhi đã tiếp lời:

- Tống đại hiệp còn vấn đề gì “thỉnh giáo” nữa không?

Tống Thiên Hành chậm rãi:

- Vấn đề cần thỉnh giáo còn nhiều nhưng ta không muốn lãng phí thời gian hơn nữa. Giờ đến lượt ta thỉnh giáo bản lĩnh của cô nương.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Nô gia luyện đàn, đương nhiên phải dùng đàn để lãnh giáo Tống đại hiệp, có điều đàn hãy còn để trên đỉnh tháp. Chắc Tống đại hiệp phải chờ một lát.

Quay sang Giang Thúc Bình:

- Hoàn Nhi muội muội, người lên đỉnh tháp lấy đàn xuống cho ta.

Giang Thúc Bình dạ một tiếng, phóng người đi ngay.

Tống Thiên Hành nhìn thân pháp nhẹ nhàng của Giang Thúc Bình, có thể liệt vào hàng đệ nhất lưu cao thủ, bất giác nhíu mày tỏ dè dặt. Với thân thủ của Giang Thúc Bình ngày nay không biết cao hơn ngày trước đến mấy lần, còn vị cô nương Yến Nhi này càng khó đoán nông sâu.

Nàng luyện đàn mà đối với loại này, cổ kim đều coi là thứ nhạc khí dùng để tu dưỡng nhân tâm, lúc gảy đàn phải đốt hương trầm thì đủ thấy thái độ của người xưa đối với nó thế nào.

Nhưng vị cô nương này lại dùng nó để làm vũ khí giết người, không thể không khiến người khó hiểu. Đương nhiên, trong võ lâm, những tay cao thủ tuyệt đỉnh mượn truyền âm để truyền công lực giết người. Chuyện ấy không phải là không có, nhưng làm được như vậy phải gặp kỳ ngộ hoặc phúc duyên truyền đời mới có cơ may thành tựu.

Còn vị Yến Nhi cô nương này cứ theo vẻ bên ngoài suy đoán bất quá tuổi chừng ba mươi, làm sao có được công lực thâm hậu như vậy ...

Tống Thiên Hành còn đang phân vân thì Yến Nhi đã cười nói:

- Tống đại hiệp, người ta nói quân tử thường phải nhường nhịn tiểu nhân, nô gia xin được nêu điều kiện ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Tại hạ chờ nghe.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Chúng ta đấu ba trận. Hai trận đấu văn, một trận đấu võ. Trong ba trận ai thắng hai coi như thắng cuộc. Hai trận đấu đấu văn nếu ai thắng hết thì không cần đấu võ nữa, Tống đại hiệp thấy thế nào?

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nói:

- Tại hạ tán đồng, có điều làm như vậy không coi trọng võ học rồi.

Yến Nhi nghiêm mặt:

- Tống đại hiệp đừng xem thường, xin báo đây là một trận đấu sinh tử đó!

Tống Thiên Hành cũng nghiêm mặt hỏi:

- Vậy thì văn đấu thế nào, võ đấu thế nào?

Yến Nhi mỉm cười nói:

- Trận thứ nhất, nô gia tấu lên ba khúc cổ cầm, mời Tống đại hiệp nói tên của ba khúc đó, nói trúng hai coi như thắng cuộc.

Tống Thiên Hành mắt phóng dị quang, gật đầu nói:

- Hay lắm, cách tỉ đấu này thật văn nhã.

Yến Nhi cười nhẹ tiếp:

- Trận thứ hai, xin Tống đại hiệp ngồi nghe nô gia tấu khúc "Bình xa hành". Sau khi tấu xong, ai đổ mồ hôi nhiều hơn thì người đó bại!

Tống Thiên Hành nghe lạnh người, nhưng ngoài mặt vẫn tĩnh như không, nói:

- Tại hạ xin hết lòng bồi tiếp!

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Nếu còn cần đến trận thứ ba thì hai ta cứ đứng cách nhau một trượng, cách không phát chiêu để phân thắng bại.

Tống Thiên Hành mỉm cười nói:

- Nếu một chưởng đó không thể phân thắng bại thì sao?

Yến Nhi nghiêm mặt nói:

- Thì hai chưởng, ba chưởng, bốn chưởng.. đến bao giờ phân thắng bại thì thôi.

Tống Thiên Hành nhìn thẳng đối phương hỏi:

- Sau khi phân thắng bại rồi thế nào nữa?

Yến Nhi nói chắc như đinh đóng cột:

- Nếu nô gia bại thì lập tức giao trả Từ thái phu nhân!

Tống Thiên Hành nhượng mảy quay sang Hồng Lệnh Hàm:

- Các hạ, lời nói của vị cô nương này có thể tin được không?

Hồng Lệnh Hàm nghe Yến Nhi nói cũng hơi giật mình, lão chưa biết trả lời Tống Thiên Hành ra sao thì Yến Nhi đã mỉm cười nói:

- Tống đại hiệp khi người thái quá!

Tống Thiên Hành chau mày hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Yến Nhi cũng cau mày nói:

- Tống đại hiệp nói vậy không phải là quá khinh khi nô gia sao?

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Cô nương tự mình nói ra, cô nương chẳng qua là một sứ giả mà thôi, còn sự việc liên qua trọng đại, tại hạ không thể không hỏi người phụ trách cho rõ ràng.

Yến Nhi cười nhạt:

- Vậy ra nô gia trách lầm Tống đại hiệp rồi. Lúc này nô gia có nói hai chị em nô gia là người thân cận nhất của Hoa Tín phu nhân, hơn nữa, Hồng Kim nhị lão gia chẳng qua là khách của bốn môn mà thôi, sự việc này nô gia hoàn toàn có thể tác chủ.

Hồng Lệnh Hàm vội phụ họa:

- Phải phải, Yến Nhi cô nương hoàn toàn có thể tác chủ.

Tống Thiên Hành lừ mắt nhìn Hồng Lệnh Hàm:

- Đó là do chính miệng các hạ nói ra?

Hồng Lệnh Hàm ngênh mặt nói:

- Đương nhiên lời lão phu nói ra không lẽ phủ nhận sao?

Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Hồng Lệnh Hàm, người còn mở miệng nói được như vậy, nghĩ đến sự việc xảy ra mấy ngày trước đây, ta thật xấu hổ giùm người.

Hồng Lệnh Hàm đỏ mặt, nhưng lão chỉ cười khan mấy tiếng, không mở lời đáp lại.

Lúc này Giang Thúy Bình đã quay lại. Hai tay bưng một chiếc gói vải dài dài cho Yến Nhi.

Yến Nhi tiếp lấy rồi phẩy tay nói:

- Hoàn muội, người lui ra xa xa một chút.

Tống Thiên Hành nhìn đối phương nói:

- Cô nương, ta bắt đầu được rồi.

Yến Nhi cười nhẹ:

- Điều kiện chưa nói hết làm sao bắt đầu được.

Tống Thiên Hành hơi ngạc nhiên. Yến Nhi tiếp lời:

- Nô gia bại thì lập tức giao trả Từ thái phu nhân nhưng nếu Tống đại hiệp bại thì sao?

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Ta dù không biết tự lượng nhưng đến nô tỳ của người mà không thắng nổi thì còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ.

Yến Nhi mắt lóe hàn quang:

- Ý của Tống đại hiệp là ...

Tống Thiên Hành nói:

- Nếu tại hạ bại, xin cắt đầu này dâng cho cô nương.

Yến Nhi bật cười khanh khách nói:

- Tín tâm của Tống đại hiệp quá lớn, khí khái bất phàm, nô gia kính phục bội phần, nhưng nô gia chỉ xin nếu Tống đại hiệp bại về tay nô gia, hãy hứa cho một lời là trong vòng ba tháng không được lộ diện trên giang hồ.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ:

- Xem ra cô nương có vẻ chắc thắng tại hạ rồi.

Yến Nhi đưa tay che miệng cười nói:

- Khẩu thiệt vô bằng, phải thử mới biết.

Tống Thiên Hành nghe nóng mặt, nói:

- Được, tại hạ nhận lời cô nương, mời!

Yến Nhi vừa mở gói, vừa lẩm bẩm:

- Cổ nhân gầy đàn phải trai tịnh còn đốt trầm, ta là kẻ lang bạt giang hồ, không thể sánh với cổ nhân được rồi.

Nói xong thì chiếc Ngũ Huyền Cầm cổ đã ở trong tay rồi. Trong đêm tối chỉ thấy chiếc đàn đen bóng, không biết làm bằng chất liệu gì.

Yến Nhi đưa tay gảy nhẹ một cái, quét mắt nhìn toàn trường nói:

- Công phu của nô gia chưa đạt đến cảnh giới chọn người kích âm, để chư vị khỏi bị tiêu hao chân lực một cách vô ích, xin chư vị lui ra ngoài hai mươi trượng.

Hồng Lệnh Hàm, Kim Lại Kỳ, Giang Chấn Bình nghe nói lập tức lui ra xa hai mươi trượng, nhưng Cổ Song Thành cùng Chu Chấn Bang vẫn đứng nguyên vị.

Tống Thiên Hành hơi chau mày thì Yến Nhi đã nói:

- Nhị vị không tin lời của nô gia?

- Cổ Song Thành cười lạnh nói:

- Lão thân tự biết tiến thoái.

Chu Chấn Bang giả như tai diếc mắt ngơ, không thèm nhìn đối phương đến một cái.

Yến Nhi cười nhẹ đáp:

- Nô gia đã có nói trước mà hai vị không tin, nô gia cũng không biết sao hơn.

Dứt lời đã xếp bằng tròn ngồi xuống, đặt chiếc cổ ccầm lên ở gối:

Tống Thiên Hành cũng ngồi xuống, quay ra sau nói:

- Nhị vị xin lui ra.

Chu Chấn Bang lắc đầu, Cổ Song Thành cười nhạt nói:

- Người biết được trong lòng hấn đang tính toán điều gì không?

Yến Nhi cười mỉa:

- Phải lắm, cần tắc vô ưu mà, có nhị vị day hộ pháp cho Tống đại hiệp thì còn gì bằng.

Tống Thiên Hành nhú mày không nói, Yến Nhi đã cười nhẹ tiếp:

- Tống đại hiệp xin chú ý nghe, nô gia xin bắt đầu.

Vừa dứt lời, tiếng đàn tình tang khoan nhặt đã trỗi lên, âm thanh như lưu thủy hành yên, phiêu diêu thoát tục khiến người nghe không khỏi ngơ ngẩn tâm hồn.

Công phu chừng uống cạn tuần trà, tiếng đàn vụt im bật. Tống Thiên Hành không chờ đối phương hỏi, cười nhạt thốt:

- Cô nương huệ chất lan tâm, quả nhiên bất phàm. Cổ khúc thất truyền từ lâu, không ngờ cô nương luyện được.

Yến Nhi chớp mắt hỏi:

- Tống đại hiệp có thể nói rõ hơn một chút được không?

Tống Thiên Hành cười nhẹ:

- Nếu tại hạ không nghe lầm thì cô nương vừa tấu khúc “Bá Phi dẫn” trong bộ Ngũ Khúc, Cửu Dẫn, Thập Nhị Tháo!

Yến Nhi gật đầu:

- Hoàn toàn đúng, xem ra trận này nô gia thua hết chín phần rồi.

Tiếng nói vừa dứt, âm thanh lại trỗi dậy nhưng không giống như lúc đầu. Lần này âm thanh sầm sập như thiên mã đồng phi, lại nghe có tiếng binh khí sát phạt lẫn nhau, khiến người nghe không khỏi xao xuyến bồn chồn, tay chân giậm giật không yên.

Nhạc khúc vừa trọn, Tống Thiên Hành cười lớn:

- Cầm nghệ tuyệt hảo, cô nương, đó là tiết thứ tư của “Phích Lịch dẫn” trong Cửu dẫn phải không?

Yến Nhi thở dài:

- Cao minh, quả thật cao minh. Trận đầu tiên nô gia nhận bại.

Tống Thiên Hành cười hỏi:

- Ý cô nương là khúc thứ ba không cần tấu nữa?

Yên Nhi cười buồn:

- Đã phân thắng bại rồi thì nô gia còn bêu xấu làm chi nữa.

Dừng một lát, giọng nàng đột ngột trở nên dữ dằn:

- Tổng đại hiệp, xin lưu ý, trận thứ hai bắt đầu.

Tổng Thiên Hành cười nhẹ:

- Xin tự tiện, tại hạ đã chuẩn bị xong.

Khi năm ngón tay thon thon của Yến Nhi lướt thoăn thoắt trên cầm huyền thì Tổng Thiên Hành đã chấp tay nhắm mắt như đang nhập định vậy.

Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang cũng vội vàng ngồi xuống nhưng thần giới bị nhưng âm thanh hai người nghe được chẳng qua chỉ là tiếng đàn trong trẻo cao cao thấp thấp mà thôi.

Cổ Song Thành cảm thấy kỳ lạ, đưa mắt nhìn sang Tổng Thiên Hành chỉ thấy xung quanh chàng thoáng chốc đã hiện ra một vầng khí trắng mờ như sương sớm đồng thời một mùi hương phảng phất lãng đãng đâu đây.

Cổ Song Thành nhìn thấy không khỏi phục thâm nghĩ:

- Tiểu tử này đã luyện “Chiêu đàn thần công” biến cai vô hình thành hữu hình, xem ra thành tựu của hắn hiện giờ còn cao hơn sư phụ hắn năm ấy...

Lòng ngẫm nghĩ, mục quang đã di chuyển sang Yến Nhi. Nàng lúc này nét mặt trầm trọng, mục quang như hai ngọn lửa chiếu thẳng vào mặt Tổng Thiên Hành, mười ngón tay trên dây đàn càng lúc càng thấy chậm chạp, nặng nề, dường như vất vả lắm.

Cổ Song Thành lại nghĩ:

- Xem tình hình hai người đã bước vào trận tử đấu nội lực, lạ một điều sao ta không có chút cảm giác lạ nào hết? Chẳng lẽ yêu nữ này nói công phu chưa đạt đến cảnh giới chọn người kích âm là để Tổng Thiên Hành đánh giá thấp rồi mắc mưu ư?

Tâm niệm chưa dứt thì tiếng đàn cao vút lên, nhịp dồn dập như thiên quân sát phạt, như vạn mã bốn đằng khiến người nghe tim đập thành thịch, khí huyết như trào sôi trong huyết quản. Nhưng Tổng Thiên Hành vẫn nhắm mắt nhập định dường như những biến đổi ngoại cảnh không mấy may ảnh hưởng đến chàng, có điều lớp chan khí hộ thể lúc đầu màu nhàn nhạt giờ đã dày đặc, mùi hương càng nồng. Cổ Song Thành bất giác nhíu mày nhìn chăm chăm vào gương mặt của Yến Nhi, đồng thời sắc mặt của bọn Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm cũng lộ vẻ kinh dị không kém.

Chu Chấn Bang trông thấy tình thế như vậy, lập tức dụng phép truyền âm nói:

- Cổ nữ hiệp, lai lịch của con yêu nữ này thật đáng khả nghi.

Cổ Song Thành cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Không sai, ta cũng cảm thấy như vậy.

Chu Chấn Bang:

- Cổ nữ hiệp xem thiếu chủ có bề gì không?

Cổ Song Thành hơi nhú mày nói:

- Chắc không đến nỗi...

Truyền âm chưa trọn câu, tiếng đàn cao vút, đột ngột hạ thấp rồi dừng hẳn lại.

Yến Nhi đẩy đàn đứng lên, Tống Thiên Hành cũng đứng dậy phủi phủi bụi dính trên vạt áo cười nói:

- Nhạc khúc này chỉ thiên đàn mới có, nhân gian có mấy kẻ được nghe, Tống Thiên Hành thật có phước.

Cổ Song Thành đưa mắt nhìn Tống Thiên Hành và Yến Nhi, thấy thần sắc hai người hơi tai tái, bên thái dương có vài giọt mồ hôi.

Yến Nhi cười mơn:

- Tống đại hiệp thật là người văn nhã, qua một trận ác đấu sinh tử mà vẫn còn có thể ...

Tống Thiên Hành giơ tay ngăn không cho đối phương nói hết, tiếp lời:

- Cô nương, nói việc chính đi, trận tử đấu này kết quả thế nào?

Yến Nhi nhìn qua Cổ Song Thành, cười nói:

- Cổ tiên tử, nô gia xin được nghe cao nhận của tiên tử.

Cổ Song Thành cười nhạt hỏi:

- Người không sợ ta thiên vị sao?

Yến Nhi cười nhẹ:

- Võ lâm có được mấy vị Vân La tiên tử, cho dù tôn giá có lòng tư vị thì nô gia cũng xin lãnh mệnh.

Cổ Song Thành cười nhạt nói:

- Theo sự quan sát của Cổ Song Thành ta thì trận này nhị vị bình thủ.

Yến Nhi ôm quyền hướng về Cổ Song Thành xá một cái nói:

- Đa tạ Cổ tiên tử phán xử công minh.

Tống Thiên Hành nói:

- Vậy ta bắt đầu trận thứ ba đi.

Yến Nhi lắc đầu:

- Không cần nữa, Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành nhướn mày:

- Tại sao?

Yến Nhi nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Hành:

- Tống đại hiệp, hai ta đều tự biết người, biết mình, nếu tiếp tục đấu nữa, bất luận ai thắng ai bại, kết quả đều thành thế lưỡng bại câu thương. Việc làm hại người mà bất lợi cho ta, nô gia không dám mạo hiểm.

Tống Thiên Hành mới động dậy môi, Yến Nhi đã cười tươi nói tiếp:

- Hơn nữa, có thể mỗi người trong chúng ta còn giữ lại một phân bí mật chưa đưa ra, thì việc gì trong nhất thời phải khoe hết cho mọi người nhìn thấy phải không?

Tống Thiên Hành chậm rãi nói:

- Nhưng việc thắng phụ giữa hai ta ...

Yến Nhi cười nhẹ:

- Ai nói chưa thắng phụ? Tống đại hiệp đấu hai trận, thắng một hoà một như vậy còn chưa đủ sao?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Nói vậy cô nương cam tâm nhận bại?

Yến Nhi cười nhẹ:

- Sự thức như vậy, nô gia không cam tâm nhận bại thì sao được?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt:

- Vậy thì được rồi, ta chờ người thực hiện lời hứa.

Yến Nhi cười nhẹ nói:

- Tống đại hiệp nói đến việc trao trả Từ thái phu nhân?

- Không sai!

Yến Nhi nghiêm nghị:

- Chập tối ngày mai, nô gia sẽ phái người đưa Từ thái phu nhân đến Thiết Ký tiền trang.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng:

- Tại hạ muốn nhìn thấy người ngay bây giờ.

Yến Nhi cười nhẹ:

- Tống đại hiệp muốn vậy thực làm khó cho nô gia quá. Hiện giờ Từ thái phu nhân cách đây hơn một ngày đường, nô gia làm sao lập tức giao người được?

Tống Thiên Hành nhú mày chưa kịp nói, Yến Nhi đã che miệng cười nói:

- Tống đại hiệp đã mắc mưu bọn tà ma ngợ đạo không thủ tín nên lo sợ là phải, nhưng nô gia xin nói, đêm nay có mặt quý khách và đồ ...

Dường như cảm thấy hơi lờ lờ nên Yến Nhi vội vàng nín bật, cười trừ nói:

- Tóm lại, nô gia có thể lấy danh dự của Nhất Thống môn mà hứa, đêm mai nhất định sẽ có người đưa Từ thái phu nhân đến Thiết Ký tiền trang ...

Tống Thiên Hành cười nhạt ngắt lời:

- Cô nương không cảm thấy mình vừa tiết lộ ra điều bất lợi sao?

Cổ Song Thành cười lạnh, đế thêm:

- Yêu phụ, lúc nãy người nói “đồ” gì vậy? Sao không nói tiếp đi?

Yến Nhi đưa tay vuốt vuốt mớ tóc mai thả dài trước ngực, nói:

- Đương nhiên là “đồ đệ” chứ còn đồ gì nữa, không lẽ sở học của ta như vậy chưa xứng làm sư phụ người sao?

Tống Thiên Hành cười ha hả nói:

- Tống mỗ đã có ý nghi ngờ các hạ là Hoa Tín phu nhân từ lâu rồi.

Yến Nhi che miệng cười nói:

- Bội phục sự linh thông của nhị vị, nô gia thật tệ quá.

Dừng lời một lát rồi cao giọng nói:

- Sự thật đã tỏ bày, ta cũng không cần giấu giếm nữa, không sai, ta chính là Hoa Tín phu nhân, cũng chính là đệ nhị quái trong Thập đại cao nhân, “Câu hồn ma nữ” Lữ Dao Hồng...

Lữ Dao Hồng chưa dứt lời, Hồng Lệnh Hàm, Kim Đại Kỳ song song cùng kêu lên một tiếng kinh ngạc, Kim lại Kỳ buột miệng nói:

- Thì ra là người ...người gạt bọn ta điên đảo không còn biết người là ai nữa, xem ra Ma nữ hoá hình công của người đã đạt đến hóa cảnh rồi ...

Lữ Dao Hồng nháy Kim Đại Kỳ một cái thật dài, rồi quay sang nhìn Cổ Song Thành nói:

- Cổ Song Thành, bây giờ ta cũng nói rõ luôn một lần. Năm ấy kẻ ám toán Lý Phùng Xuân là ta. Lấy trâm cài của người lưu lại trong phòng lão giá hoạ cho người cũng là do ta làm. Phế đi của người bảy thành chân lực, bức người nói ra bí kíp võ công cũng là ta. Giờ thì người rõ rồi chứ?

Tống Thiên Hành mắt lộ sát quang, răng nghiến ken két nhưng chàng cố nén cơn kích động, im lặng không nói gì.

Chu Chấn Bang tóc tai dựng ngược, độc nhãn của lão lóe hung quang, mặt mày lão như hung thần sắp sửa nuốt sống người ta tới nơi. Nhưng thấy Tống Thiên Hành đứng lặng, lão cũng không dám vọng động. Lão kích động đến mức đó cũng phải vì Lý Phùng Xuân (tục danh của Thanh hư thượng nhân) là ân nhân cứu mạng lão, giờ hung thủ ám toán người đang hiển hiện trước mặt, lão không muốn nuốt sống hung thủ sao được.

Điều kỳ lạ là người thọ hại “Cổ Song Thành”, ngược lại bình tĩnh vô cùng. Bà chậm chậm rút thanh tùng văn cô kiếm ra, giọng băng lạnh nói:

- Ta rõ rồi, yêu phụ. Người có biết hậu quả sau đó sẽ thế nào không?

Lữ Dao Hồng ngạo nghễ:

- Có gì đáng sợ đâu, cùng lắm thì giết người thường mạng, thiếu nợ trả nợ vậy thôi.

Cổ Song Thành nghiêng rằng:

- Biết vậy thì tốt, đêm nay không ta thì người phải có một người chết!

Không khí đột ngột căng thẳng đến mức cô đặc lại, mọi người như không thở được nữa. Bọn Kim Đại Kỳ, Hồng Lệnh Hàm, Giang Thúy Bình bất giác đến gần lại cục trường.

Lữ Dao Hồng khoát tay:

- Chư vị yên tâm, chúng không ăn thịt được nổi chúng ta đâu.

Chu Chấn Bang gầm lên:

- Yêu phụ, không ăn thịt người được thì bằm người cho chó ăn.

Đáp lại lời mắng độc địa của Chu Chấn Bang, Lữ Dao Hồng chỉ nhếch môi cười nhẹ, quay sang Tống Thiên Hành nói:

- Tống đại hiệp, lão thân chờ nghe một câu quyết định của Tống đại hiệp.

Tống Thiên Hành cố nén phần nộ trong lòng, cất giọng bình tĩnh nói:

- Với thân phận thái thượng chủ môn chủ Nhất Thống môn của các hạ, tại hạ tạm tin lời bảo chứng vừa rồi.

- Còn hiện giờ?

- Hiện giờ ...

Tống Thiên Hành quay sang Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, người ta có thể bất nhân nhưng ta không thể bất nghĩa, lúc này, Thiên Hành đã đồng ý tiếp nhận điều kiện của đối phương, việc đêm nay kết thúc ở đây thì hơn.

Cổ Song Thành lắc đầu kiên quyết:

- Thiên Hành, người đừng mắc mưu hấn. Lúc này điều kiện đó người nói với Yến Nhi, còn bây giờ hấn là Nhất Thống môn thái thượng môn chủ Lữ Dao Hồng.

Tống Thiên Hành:

- Sư cô cô thứ tội, Thiên Hành đã nói, người ta có thể bất nhân, nhưng ta không thể bất nghĩa.

Cổ Song Thành thở dài u oán:

- Thiên Hành, người có biết điều gì làm cho ta còn gượng sống kiếp sống thừa không? Đêm nay ta tìm thấy hấn, lẽ nào lại bỏ qua dễ dàng như vậy ...

Chu Chấn Bang cũng lên tiếng:

- Phải, thiếu chủ, lão nô cũng không muốn bỏ qua.

Lữ Dao Hồng cười lạnh nói:

- Các người nói như vậy chắc coi Lữ Dao Hồng là cá nằm trên thớt rồi chắc? Hừ, thử nhìn lại cục diện xem, nếu quả thật muốn liều sống chết thì ai thắng ai bại còn chưa biết chừng.

Tống Thiên Hành dựng ngược mày kiếm nói:

- Nếu các hạ thật có ý đo, Tống Thiên Hành cũng xin hết mình bồi tiếp.

Lữ Dao Hồng xua tay nói:

- Tổng đại hiệp chớ hiểu lầm, Lữ Dao Hồng nói như vậy chẳng qua muốn nói chẳng phải ta sợ ...

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Đồng thời cũng muốn che giấu ý đồ không muốn đánh mà không nắm phần thắng phải không,

Lữ Dao Hồng bật cười khanh khách nói:

- Phải! Phải lắm! Tổng đại hiệp không những là người tinh thông âm nhạc mà cả ...

Tống Thiên Hành giơ tay ngăn lại:

- Không cần nói lời vô ích.

Quay sang Cổ Song Thành:

- Sư cô cô, qua khỏi đêm nay thì sợ gì không tìm lại được hấn?

Cổ Song Thành mắt vẫn dán chặt vào Lữ Dao Hồng đáp lời:

- Ta cũng biết vậy. Nhưng yêu nữ này hành tung bất định, chỉ sợ sau nay tìm hấn không dễ!

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Người ta nói chạy trời không khỏi nắng, các người đã quả quyết ta là thái thượng môn chủ Nhất Thống môn, mà Nhất Thống môn đang chính thức dương danh trong thiên hạ, chuẩn bị lập đàn ở Lạc Dương, cứ tìm đến Nhất Thống Môn thì sợ gì không tìm được thái thượng môn chủ!

Tống Thiên Hành hơi sững người:

- Quý môn định khi nào khai đàn ở Lạc Dương?

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Sắp rồi, chậm thì nửa năm, nhanh thì ba tháng, chừng đó thế nào cũng có thiệp mời Tổng đại hiệp đến dự đại lễ.

Tống Thiên Hành nhếch môi cười nhẹ, quay sang Cổ Song Thành:

- Ý sư cô cô thế nào?

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Người đã là đầu não, sư cô cô ta không thể không nghe theo.

Tống Thiên Hành cung thân thật thấp nói:

- Đa tạ sư cô cô cất nhắc.

Quay sang Lữ Dao Hồng nghiêm mặt nói:

- Việc đêm nay đến đây chấm dứt, mong rằng người giữ lời hứa. Chiều mai ta chờ đón tiếp Từ thái phu nhân ở Thiết Ký tiền trang.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ nói:

- Tổng đại hiệp xin cứ yên tâm, Lữ Dao Hồng này đối với ai thì không biết sao nhưng trước mặt Tổng đại hiệp quyết không thể nuốt lời.

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Các hạ, còn một việc ta muốn nói thêm cho rõ.
- Xin cứ nói, Lữ Dao Hồng rửa tai chờ nghe.

Tống Thiên Hành trầm giọng nói:

- Tống Thiên Hành ta xuất thân từ Thuý Hoa Thành, sinh ra lớn lên ở đó. Dù trước kia gian đồ buộc ta phải chui lỗ chó mà ra, dù không lâu trước đây ta đã dùng vũ lực để buộc Thuý Hoa Thành mở cửa lớn đón tiếp. Nhưng những điều ấy chưa đủ làm phai mờ ký ức, càng không thể làm nhạt nhòa tình quyến luyến đối với cố hương cố thổ. Nay Thuý Hoa Thành đã rơi vào tay bạo lực, Tống Thiên Hành này phải có trọng trách chấn hưng hùng phong Thuý Hoa Thành ngày cũ, làm cho Nam bảo Bắc thành sống vai nhau trong giang hồ.

Đưa tay chỉ Giang Thúy Bình tiếp:

- Còn vị Giang cô nương là thiên kim của Giang thành chủ, cũng là Thuý Hoa thành chủ trong tương lai, bất luận hiện thời người đã thi triển cấm chế trên người nàng, nhưng Tống Thiên Hành xin trịnh trọng cảnh cáo liệu mà đối đãi với nàng, không được động đến một sợi lông nàng.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Việc này Tống đại hiệp cứ an tâm, ta đã chọn nàng làm Nhất Thống môn chủ đời thứ hai, lẽ nào lại đi ngược đại nàng. Chỉ cần người đủ bản lĩnh khôi phục lý trí cho nàng, đồng thời cũng phải đủ sức cứu nàng ra thì Lữ Dao Hồng xin tuân mạng.

Tống Thiên Hành lạnh lùng:

- Chỉ mong rằng người còn nhớ lời hứa vừa rồi.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Còn mấy điều ta không hiểu, mong Tống đại hiệp chỉ giáo cho.

- Người hỏi thử.

Lữ Dao Hồng cười nhạt:

- Nghe đâu Giang Chấn Xuyên cũng có thể được xem là cừu nhân của Tống đại hiệp, bản môn thay người làm cho hấn gia phá thân vong, lẽ ra Tống đại hiệp còn phải mang ơn, cố sao ...?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Giang thành chủ không biết nhìn người, thân tiểu nhân mà xa hiền nhân nên mới phải chịu hậu quả đắng cay như ngày nay. Tống Thiên Hành ta đã từng chịu khuất nhục trước lão, nhưng người quấy đã nhận quả báo thì ta cần gì ghi hận trong lòng. Hơn nữa lão đã từng là thượng tỵ của ta, đồng thời là bằng hữu của tiên nghiêm, một thuộc hạ, một văn bối thì không có quyền ghi hận trong lòng.

Lữ Dao Hồng:

- Không ghi hận cũng được, nhưng người cũng không cần đối tốt với lão. Với tài hoa và sở học của Tống đại hiệp, chỉ cần tiêu diệt được Nhất Thống Môn thì nghiễm nhiên

trở thành minh chủ võ lâm, chừng đó đừng nói gì một cái chức Thúc Hoa Thành thành chủ con con...

Tống Thiên Hành ngắt lời:

- Tống Thiên Hành chẳng có ý đó, hơn nữa ta cũng tự biết mình đức bạc vô năng không đủ bản lĩnh hiệu lệnh quần hùng.

- Tống đại hiệp mà đức bạc vô năng thì có hơi quá tự khiêm chẳng?

Tống Thiên Hành cười nhạt:

- Không dám, Tống Thiên Hành chỉ cốt sao giữ được bốn phận làm người mà thôi.

Cổ Song Thành thở dài nói:

- Khí độ bao thiên, nếu giang hồ có được vài người như vậy thì hay biết mấy.

Lữ Dao Hồng cười gượng hỏi:

- Tống đại hiệp còn dặn dò điều chi nữa không?

Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Dặn dò thì không dám, chỉ mong các hạ nhớ kỹ những lời Tống Thiên Hành nói đêm nay cùng lời hứa của các hạ, bằng không hậu quả các hạ có thể tưởng tượng được.

Bỗng như chợt nhớ ra điều gì, chàng à lên một tiếng hỏi:

- Còn Từ Quân Lượng đại hiệp, người định dùng thủ pháp cấm chế như Giang cô nương để đối phó chẳng?

Lữ Dao Hồng nghiêm mặt đáp:

- Phải, bởi hấn quá cố chấp không chịu thuận phục, bằng không ta cũng chưa đến nỗi phải dùng thủ pháp ấy đối phó với hấn, cũng chưa thành tâm giao trả Từ thái phu nhân cho người.

Tống Thiên Hành mắt lộ hàn quang nói:

- Đa tạ các hạ đã nói thật, lời cảnh cáo đối với người về Giang cô nương lúc này coi như ta lặp lại một lần nữa cho Từ đại hiệp.

Lữ Dao Hồng cười nhẹ:

- Ta nhớ rồi.

Tống Thiên Hành nghiêm giọng nói:

- Tống Thiên Hành đã nói hết, mời chư vị tự tiện.

Lữ Dao Hồng đưa ánh mắt kỳ dị nhìn xoáy vào Tống Thiên Hành một chút rồi mới quay đi dắt bọn Kim lại Kỳ rút lui.

Đưa mắt nhìn theo dáng bốn người mất hút trong rừng khuya, Chu Chấn Bang hậm hực:

- Thiếu chủ, sao lại để con yêu phụ bỏ đi dễ dàng như vậy?

Tống Thiên Hành dùng phép truyền âm đáp:

- Chu lão, trận tử đấu nội lực làm tiêu hao quá nhiều công lực, bản thân ta cũng không dám chắc có thể chế phục nổi mụ.

Chu Chấn Bang ngẩn người kinh ngạc.

Tống Thiên Hành đã quay sang mồm đá bên tả nói:

- Vị bằng hữu nào ở trên đó, mời xuống đây diện kiến.

Một tràng cười ha hả vang lên, tiếp theo la hai bóng người phi thân đáp xuống, thì ra là hai trong tứ trưởng lão của Thúy Hoa Thành thoát được sau sát kiếp của Thúy Hoa Thành. La trưởng lão, Lữ trưởng lão.

Hai vị lão nhân ôm quyền hướng về Cổ Song Thành và Chu Chấn Bang thi lễ:

- La Thích Tồn, Lữ Trọng Phủ ra mắt Cổ tiên tử, Chu đại hiệp.

Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang vội đáp lễ.

Hai lão nhân đã quay sang, mỗi người ôm lấy một cánh tay của Tống Thiên Hành, hai lão nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào nói:

- Thiên Hành, Thiên Hành ...

Tống Thiên Hành cố nén dòng lệ chực trào nơi khoé mắt, bình tĩnh nói:

- Nhị vị lão bá, xin trấn tĩnh có gì từ từ nói.

La Thích Tồn buông tay Tống Thiên Hành ra trước, nói:

- Thiên Hành, nghe những lời người nói với yêu phụ lúc nãy, lão bất tử thấy hổ thẹn vô cùng.

Tống Thiên Hành bình thản:

- Lão bá, việc đã qua rồi, hà tất phải nhắc lại cho thêm phiền não.

Lữ Trọng Phủ tiếp:

- Thiên Hành, sự tình xảy ra cho Thúy Hoa Thành gần đây chắc người có nghe?

Tống Thiên Hành gật:

- Phải, có nghe. Nghe nói Hồ lão bá vong mạng đương trường, Kim lão bá thân thọ trọng thương đào tẩu ...

Lữ Trọng Phủ giọng rầu rầu:

- Kim Châu Sơn cũng vừa vong mạng sáng nay...

La Thích Tồn thở dài ngao ngán:

- Thúy Hoa thành danh chấn võ lâm Bắc lục tỉnh không ngờ có ngày hôm nay. Ngoài một Thúy Bình cô nương không còn thần trí ra, chỉ còn lại người và hai lão bất tử bọn ta. Nhớ lại năm ấy, cùng với lệnh tôn Tống Bối Nguyên huynh sáng nghiệp gian nan biết mấy, giờ nhắc lại tợ giấc nam khoa!

Nói đến đây, lão lại thở dài ảo não.

Lữ Trọng Phủ tiếp lời:

- La huynh, việc cũ không cần nhắc lại để khỏi làm ảnh hưởng đến hùng tâm của người trẻ tuổi. Người không nhớ đến lời nói hào khí ngất trời của Thiên Hành lúc nãy sao? Hoàng thiên còn có mắt mới cho Thúy Hoa thành còn sót lại một người như vậy, lẽ ra ta với người nên mừng mới phải.

La Thích Tồn lấy tay áo gạt nước mắt nói:

- Phải, bọn ta nên mừng mới phải, Thiên Hành, hai lão bất tử này còn sống ngày nào, nguyện theo người để lo việc lớn.

Tống Thiên Hành ngược mặt nhìn trời đêm, thông thả nói:

- “Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở”! Mong nhị vị lão bá coi Thiên Hành như tử diệt, theo đốc suất, động viên. Kẻ hữu chí đại sự tất thành.

La, Lữ nhị lão xúc động đến rơi lệ, vuốt vuốt mãi bộ râu dài nói không nên lời.

Tống Thiên Hành cũng hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Nhị vị đến Kim Lăng lúc nào? Làm sao lại tìm đến đây?

Lữ Trọng Phủ:

- Lúc chập tối hai ta đến Kim Lăng. Mao chưởng quỹ của Thiết Ký tiền trang chỉ tới đây.

La Thích Tồn cười khở nói:

- Đầu tiên Mao chưởng quỹ không tin, ta cùng Lữ lão năn nỉ hết lời hấn mới chịu tiết lộ hành tung của các vị.

Tống Thiên Hành mỉm cười:

- Việc này cũng không thể trách y. Mao chưởng quỹ vốn là người cẩn trọng.

Lữ Trọng Phủ cười nói:

- Thiên hành, người tưởng ta trách y? Hai lão già bất tử này tuy có hơi lẩm cẩm nhưng không lẩm cẩm đến độ đó.

Mọi người cùng cười, Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Trời đã sắp canh ba, ta nên trở vào thành kéo trễ ...

x X x

Tình mơ hôm sau.

Tống Thiên Hành cùng Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang ăn điểm tâm trong phòng khách của tịnh lâu. Ba người vừa ăn vừa mật đàm phương châm hành động từ nay về sau.

Bổng Mao Tử Kỳ chạy vội vào dâng lên một bức mật thư nói:

- Tống tiên sinh, mật thư của bản bảo gửi tới.

Tống Thiên Hành tiếp lấy xem qua rồi giao cho Cổ Song Thành, cau mày nói:

- Xem ra phương châm hành động của ta vừa thảo xong lại phải thay đổi rồi.

Thì ra đó là thủ bút của Vân bảo chủ, đại ý nói vùng phụ cận Kim Thang bảo phát hiện một nhóm người có hành tung khả nghi. Đây có thể là dấu hiệu của Nhất Thống môn định tiến công Kim Thang bảo lần hai. Nếu phía Kim Lăng không có sự việc trọng

dại thì mong Tống Thiên Hành trở về bảo, đồng thời cũng để toàn thể đồng nhân trong bảo thỏa lòng mong nhớ đối với Tống Thiên Hành.

Cổ Song Thành xem xong mật thư, nhìn Tống Thiên Hành mỉm cười một cách khó hiểu:

- Ý của người thế nào?

Tống Thiên Hành dường như không chú ý tới nét cười lạ lùng của Cổ Song Thành, vẻ trầm tư nói:

- Đệ tử nghĩ tất cả chúng ta đều đi. La Lữ nhị vị lão bá tạm thời ngụ lại trong Kim Thang bảo, còn sư cô cô thì nhân cơ hội này ghé lại Tử kim am, đem tin tức về Lữ Dao Hồng thông báo lên cho Liễu Trần sư thái hay.

Cổ Song Thành nói:

- Phải, Lữ Dao Hồng là bào muội của Liễu Trần sư thái. Nay thấy muội muội gây nên sát kiếp giang hồ, kẻ làm tử tử cũng không thể tự thủ bàng quang được.

Tống Thiên Hành:

- Vậy chúng ta cùng lên đường.

Cổ Song Thành:

- Bạch long câu của người cước trình nhanh, hơn nữa cũng dễ gây sự chú ý, tốt nhất người nên đi một mình. Hơn nữa còn phải chờ Tử thái phu nhân. Còn ta với La, Lữ, Chu tam lão cùng hai vị ngân y kiếm sĩ thì lập tức khởi hành.

Tống Thiên Hành gật đầu rồi quay sang Mao Tử Kỳ:

- Mao huynh, phiền Mao huynh phi báo Vân bảo chủ những điều vừa quyết định.

Mao Tử Kỳ cung kính lui ra. Sau một hồi chuẩn bị, Cổ Song Thành, Chu Chấn Bang, hai vị trưởng lão Thúc Hoa thành cùng hai tên ngân y kiếm sĩ, nhắm Thái Hồ xuất phát.

Sau bữa cơm trưa, Tống Thiên Hành đang đọc bộ trong vườn nhắm nháp hương vị thanh nhàn hiếm hoi từ khi chàng xuất thế. Nhưng chưa được bao lâu bỗng thấy Mao Tử Kỳ dắt theo một bạch y văn sỹ đi về phía tịnh lâu.

Mao Tử Kỳ thấy Tống Thiên Hành mừng rỡ nói:

- Vị bằng hữu này có việc trọng đại cầu kiến Tống tiên sinh.

Tống Thiên Hành đưa mắt quan sát bạch y văn sỹ. Đó là một văn sỹ tuổi độ hai mươi ba, hai mươi bốn, mày thanh mắt tú, da trắng nõn nà như nữ nhân, nhưng dáng điệu cũng khá anh phong đỉnh đặc, ngoài ánh mắt trông có vẻ quen ra, Tống Thiên Hành không sao nhớ nổi người này là ai, có duyên hội ngộ từ bao giờ.

Tống Thiên Hành hơi chau mày, nghiêm trang hỏi:

- Xin hỏi huynh đài tên danh quý tánh? Đến đây có việc gì chỉ giáo?

Bạch y văn sỹ cười nhẹ nói:

- Không dám, không dám. Tại hạ họ Nam Cung, tên độc một chữ Tranh.

Ồ, thì ra đây là người mà Tống Thiên Hành từng gặp một lần trong rừng tùng cạnh Kim Thang bảo đạo nào. Nhưng lúc ấy, hắn là một đại cô nương, sao giờ này lại xuất hiện dưới lớp áo của một văn sĩ thế này?

Tống Thiên Hành ỡ à ỡ lên một tiếng nói:

- Thì ra là Nam Cung ...lão đệ, mời, mời!

Nam Cung Trang vẫn đứng yên không bước, nói:

- Tống tiên sinh, ở đây có chỗ nào yên tĩnh một chút không?

Tống Thiên Hành hơi sững người nói:

- Có, có bên kia tịnh lâu, yên tĩnh như cái tên của nó vậy. Lão đệ, mời.

Nam Cung Trang giơ tay làm một cử chỉ khách khí:

- Mời!

Rồi mỉm cười thung dung theo sau Tống Thiên Hành tiến về tịnh lâu.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe ngoài đại môn có tiếng vó ngựa, tiếng ngựa hí, tiếng người quát tháo hỗn tạp ồn ào vọng vào.

Bỗng nghe tiếng quát của tên tráng đinh trực cổng:

- Đây, nhị vị, đây không phải là chỗ có thể tùy tiện cưỡi ngựa xông vào.

Một người nói ồm ồm như lệnh võ quát:

- Nơi này là nha môn sao?

Dừng một lát lại nghe giọng ồm ồm hừ lạnh:

- Hừ, đã không là nha môn thì có gì lại ngăn cản ta? Nói mau, nếu không trả lời được thì đừng trách lão phu độc ác.

Tên tráng đinh dường như khiếp hãi trước uy thế của đối phương, lắp bắp nói:

- Đây là ...là Thiết Ký tiền trang, chuyên cho vay, cầm đồ. Nhị vị ...nhị vị lão gia không giống...không giống người vay tiền hay cầm đồ ...

Giọng nói oang oang tiếp:

- Giỏi, giỏi lắm. Gan cũng to lắm, thật không hổ là thuộc hạ của Vân lão nhi. Không sai. Huynh đệ lão phu đến đây không để vay tiền cũng không để cầm đồ; Giờ người lập tứ cú vào bên trong báo cho tên thất phu lòn trôn thiên hạ Tống Thiên Hành ra đây đón tiếp lão gia.

Bọn Tống Thiên Hành nghe tiếng ồn ào không vào tịnh lâu mà vẫn đứng bên ngoài nghe ngóng. Lúc này nghe lời nói của đối phương càng lúc càng khó nghe, nhưng Tống Thiên Hành chỉ hơi nhíu mày, không lộ vẻ khó chịu nào. Ngược lại, Mao Tử Kỳ cùng Nam Cung Trang nghe mấy câu sau cùng của đối phương không khỏi biến sắc.

Mao Tử Kỳ đang định xông ra ngoài xem kẻ nào dám cả gan xấc xược như vậy, Tống Thiên Hành đã giơ tay ngăn lại nói:

- Mao huynh đưa Nam Cung ...lão đệ lên tịnh lâu trước, ta ra ngoài xem coi ai rồi sẽ lên sau.

Nam Cung Tranh cười nói:

- Tổng tiên sinh không thể để cho tại hạ được khai nhãn giới sao?

Lại nghe tên tráng đinh lên tiếng cười nhẹ nói:

- Mong rằng nhị vị sau khi gặp được Tổng tiên sinh vẫn còn giữ được khí độ như vậy.

Giọng nói kia hờ lạnh:

- Người thấy lão phu nhẹ tay với người rồi người không chịu mau chân phi bao?

Tên tráng đinh cũng không vừa:

- Người chắc cũng phải có danh hiệu chứ?

Giọng khàn khàn phát lên một tràng cười ha hả nói:

- Đương nhiên lão phu cũng có danh hiệu nhưng nói ra chỉ sợ người võ mặt. Nếu muốn sống thêm ít năm nữa thì mau mau đi cho khuất mắt ta.

Lúc này Tổng Thiên Hành đã chậm rãi bước ra, cười nhạt nói:

- Các hạ, không cần khó dễ kẻ dưới như vậy. Ủa! Sao lại có người ở đây nữa?

Thì ra hai vị ác khách đến quấy rối, có một vị là “Oải kim cương” Thạch Vô Hậu. Đứng cạnh Thạch Vô Hậu là một lão nhân áo xám thân hình cao lớn, mắt như lục lạc, miệng như chậu máu, râu năm chòm đen nhánh, dáng mạo uy mãnh vô cùng. Gương mặt lão có nét hao hao Thạch Vô Hậu nhưng thân hình cao lớn của lão thật đối nghịch với dáng dấp nhỏ bé vẻ Thạch Vô Hậu.

Tổng Thiên Hành vừa dứt lời, Thạch Vô Hậu đã cười lạnh:

- Đây chính là người hiệp danh nổi như sóng cồn thời gian gần đây Hảo Hảo tiên sinh Tổng Thiên Hành đó.

Lão nhân cao lớn dán mắt nhìn chăm chăm Tổng Thiên Hành, sắc mặt lộ vẻ khinh khi bất phục.

Phần Tổng Thiên Hành, thấy Thạch Vô Hậu đột nhiên trở mặt, dẫn theo một người lai lịch bất minh đến gây sự, chàng cũng cảm thấy mù tịt, không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao nữa.

Lão nhân cao to cất giọng lạnh lùng:

- Công phu hàm dưỡng khá, phong độ phi phàm, chỉ mong bản lãnh của người được như lời đồn đại, đừng để lão phu thất vọng.

Tổng Thiên Hành nhìn Thạch Vô Hậu hỏi:

- Thạch lão, vị này là ai, đến đây có việc gì?

Thạch Vô Hậu mặt lạnh như tiên, nói:

- Đây là gia huynh, là Trường Xuân đảo đảo chủ Thạch Vô Kỳ.

Mấy tiếng ỡ Trường Xuân đảo đảo chủ Thạch Vô Kỳ ỡ như một loạt tiếng sấm nổ bên tai Mao Tử Kỳ và Nam Cung Tranh hai người, cả hai cùng biến sắc. Đặc biệt là tên tráng đinh lúc này nghe thấy hoảng hồn, bất giác thối lui mấy bước, đồng thời đưa tay sờ sờ vào gáy.

Cũng không trách mọi người kinh hãi đường ấy. Trương Xuân đảo chủ Thạch Vô Kỳ là một trong Thập đại cao nhân. Tuy được liệt hàng cuối cùng trong Tứ đại quái ở Tử, sắc, tài, khí ữ, cũng là đứng cuối cùng trong Thập đại cao nhân nhưng tính tình lão vô cùng cổ quái. Một khi xích mích với ai thì đấu đến cùng. Bởi vậy trong Thập đại cao nhân, lão là người khó đối phó nhất.

o O o